

Μορ Ν. Καλλιάρ
Γιανγύρος - Βουκουρ.
Τιμ - Σπώις 33

ΕΥΒΟΪΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΚΡΙΤΙΚΗΣ - ΜΕΛΕΤΗΣ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗΣ

ΕΤΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ 1942

ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 46 - 47

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΑΝΤΡΕΑΣ ΖΩΝΤΟΣ

ΑΘΗΝΑ : ΓΕΝΑΡΗΣ - ΦΕΒΡΑΡΙΟΣ 1948

ΓΡΑΦΕΙΟΝ : ΟΔΟΣ ΦΑΒΙΕΡΟΥ 7

ΠΡΟΣΩΠΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Η ΚΑΤΑΡΑ της ελληνικής διχόνοιας, με την ενίσχυση των έχθρων της Ελλάδος, έφτασε στο κατακορύφωμά της. Και το πολύτιμον ελληνικόν αίμα χύνεται, χρόνια τώρα, ποτάμια προς μεγάλη χαρά των επιθυμούντων την συμφορά μας.

Το περιοδικό τουτο δέν κάνει, βέβαια, πολιτική. Κάνει τέχνη. Και κριτική για τὰ έργα της τέχνης και του λόγου. Δέν πιστεύει, όμως, πώς η τέχνη πρέπει να γίνεται μόνο για τή τέχνη. Ούτε πώς η τέχνη δέν πρέπει να χει πατρίδα. Ίσα-Ίσα πιστεύει πώς τὰ μεγάλης πνοής έργα είναι εκείνα, που σφραγίδα τους έχουνε την έθνική τους προέλευση. Χωρίς, βέβαια, να νοιώθουν και τήν τέχνη στρατεμένη.

Για όλα αυτά θεωρεί καθήκον του και υποχρέωσή του να εκφράσει τόν πόνο του, για τὰ διαδραματιζόμενα αίματηρά ελληνικά γεγονότα, και τή βαθεία του λύπη, γιατί βρίσκονται έλληνες, που σηκώνουν τή σημαία της άνταρσίας και συμμαχοῦντες μ' εκείνους, που θέλουν τήν καταστροφή και τόν όλεθρο της ελληνικής πατρίδας, καταφέρνουν έναντίο της τόσα σκληρά χτυπήματα.

*

Νά ελπίσουμε;

Ο διαλεχτός Έλληνας Καλλιτέχνης κ. Μιχ. Τόμπρος, Καθηγητής της Άνωτ. Σχολής Καλών Σειχνών, σ' ένα του άρθρου, που δημοσιεύτηκε τήν πρώτη του Νοέβρη στή «Ν. Έστία» για τὸ «Παλαιό και νέο Ἀρχαιολογικό Μουσείο και τής συγχρονισμέ-

νης αίσθητικῆς τῶν χώρων του» κάνει πολλές ὀρθές παρατηρήσεις και μερικὲς σοφές ὑποδείξεις, ἀπὸ τις ὁποῖες ἰδιαίτερα ἐσημειώσαμε τήν περί διαρρυθμίσεως τοῦ, πρὸ τοῦ πάρα πάνω Μουσείου, χώρου.

Ἀπὸ τήν δημοσίευση τοῦ ἄρθρου πέρασε καιρὸς πολὺς, χωρίς ν' ἀκούσουμε καμμιά συνηγορία ὑπὲρ τῶν ὑποδείξεων τοῦ ἀρθρογράφου και χωρίς νά ἴδουμε καμμιά ἐνέργεια για τήν πραγματοποιήσή τους.

Νά ελπίσουμε πὸς τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας θά βρει σωστὲς τις ὑποδείξεις τοῦ ἀρμόδιου Καλλιτέχνη και πὸς θά κάμει ὅτι πρέπει για τόν Εὐτρεπισμὸ τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ θησαυροῦ τῆς ὁδοῦ Πατησίων;

*

Τὸ ἐγχειρίδιο

Ὁ ἐγκριτος «Ἀθηναῖος» τῆς «Καθημερινῆς» σ' ἓνα του σημείωμα στίς 18)12, σημειώνει πὸς τὸ «Γυμνασιακὸν ἐγχειρίδιον τοῦ τόπου μας» ἀναφέρει πὸς «ὁ Ἀντρέας Λασκαράτος ἐλέγετο Διονύσιος και πὸς ὁ Διονύσιος Λαυράγκας κατήγετο ἐκ Ζακύνθου».

Πάνω σ' αὐτὰ τὰ λάθη θέλουμε νά προσθέσουμε δύο ἀκόμα λόγια και για ἓνα ἄλλο «φρικτὸν λάθος» που ἔγινε στοὺς

ΤΑ "ΕΥΒΟΪΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ,"
Εὐχονται στοὺς ἀναγνώστες
τῶν τὸ 1948 εἰρηνικὸ
κι' εὐτυχισμένο.

παληοὺς «ὁδηγοὺς Ἐλευθερουδάκη» και συγκεκριμένα στὸν τόμο «Νῆσοι».

Ἐκεῖ ὁ συντάχτης τοῦ περι Ζακύνθου κεφαλαίου (σελίδα 22 στίχος 3) γράφει: «εἶναι πεδινή (ἢ Ζάκυνθος) διακοπτομένη μόνον ὑπὸ τοῦ ὄρους Σκοποῦ (Ἐλάτου 396 μ.) ὅπερ ἀρχεται ἀπὸ τοῦ Β' ἀκρωτηρίου Σχοινάρι και λήγει πρὸς Μ. Κερί ἢ Μαραθιά».

Και πάντα ταῦτα ἀφοῦ εἶναι γνωστό, και ἀπὸ τήν Γεωγραφία, που διδάσκεται στὰ δημοτικά σχολεῖα, πὸς τὸ ὄρος Σκοπὸς δέν ἔχει καμμιά σχέση με τὸ ὄρος Ἐλατος.

Ὁ Ἐλατος εἶναι ἀκριβῶς αὐτὸς που ἀναφέρει ὁ πάρα πάνω συντάχτης. Ἐνῶ ὁ Σκοπὸς (που δέν ἀγιάζει, οὔτε στήν περίπτωσή μας, τὰ μέσα) εἶναι ἄλλο βουνὸ (ὕψ. 500 περίπου μ.) κι' εὐρίσκεται στὸ ΑΜ. ἄκρο τοῦ νησιοῦ. Στήν κορυφή του, μάλιστα, ἔχει (ἀντί τῆς γνωστῆς κανέλλας) τὸ ἱστορικὸ ἐκκλησάκι τῆς Παναγίας τῆς Σκοπιώτισσας ἰδιοκτησία τῆς τιτλοῦχου οἰκογένειας τῶν Λογοθετῶν.

Χαρακτηριστικὸ δὲ τῆς ἀποστάσεως, που χωρίζει τὰ δύο αὐτὰ βουνὰ τοῦ Ἰονικοῦ νησιοῦ, εἶναι και τὸ πάρα κάτω Ζακύνθινὸ λαϊκὸ δίστιχο:

Τὸ ταμποῦρλο (τὸ τύμπανο)
στὸ Σκοπὸ
κι' ὁ χορὸς στὸν Ἐλατο (ἢ
στήν Μπόχαλη)

που λέγεται σὲ πολλὲς περιστάσεις και εἰδικὰ στήν περίπτωση, που δύο ἄνθρωποι ἀφοῦ ἐπιδιώκουν τὸν ἴδιο σκοπὸ, πέρνουν δύο διάφορους κι' ἀντίθετους μακρυνοὺς δρόμους.

Δέν είνε μόνο του.

Ἄλλὰ τὸ πάρα πάνω «φρικτὸν λάθος» δὲν εἶναι μόνο του. Ὁ ἴδιος συντάχτης τοῦ περὶ Ζακύνθου κεφαλαίου τοποθετεῖ (σελίδα 23, στίχος 45) τὸν τάφο τοῦ κόμιτος Καπνίση, στὸ προάστειο Κρυονέρι, στὸ βόρειο μέρος τῆς νήσου. Ἄφοῦ εἶναι πασίγνωστο πὼς ὁ τάφος τοῦ Καπνίση εἶναι καὶ βρίσκεται πρὸς Α. τῆς πόλεως Ζακύνθου. Καὶ συγκεκριμένα δίπλα ἀπὸ τὴ θέση «Ὁ λόγος τοῦ Ἁγίου» πού ἀπέχει ἀπὸ τὸ Κρυονέρι πολλα χιλιόμετρα.

*

Καλὰ νὰ πάθουμε.

Στὸ προηγούμενο φύλλο μας κάνοντας τὸν ἔξυπνο γράψαμε ἓνα σχόλιο, πάνω σὲ μιὰ ἀσύνταχτη ἐπαγγελματικὴ εἰδοποίησι ἐνὸς πολιτευτῆ - Δικηγόρου, πού εἶχε γυρίσει ἀπὸ μία του περιοδεία, στὴν Πρωτεύουσα κι' εἶχε ἐπαναλάβει τὶς δικηγορικὲς του δουλειές.

Γράφαμε, λοιπόν, (σελ. 5, στήλη 2, στίχ. 10) μέσα στ' ἄλλα: «Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, πὼς ὅλοι οἱ ἔλληνες, πὼς λίγο πὼς πολύ, κακομεταχειριζόμεστε τὴν γραμματικὴ καὶ τὸ συνταχτικὸ». Τούτῃ ἡ μικρὴ περιτοπὴ στοιχειοθετήθηκε καλὰ κι' ἔγινε κι' ἡ πρώτη διόρθωσι κανονικὰ. Ἄγνωστο, ὅμως, γιατί, καὶ χωρὶς νὰ ὑπάρχει καμμία ἀντιδικία μὲ τὸν φίλο μας τυπογράφου, πούνε πάντα προσεχτικὸς καὶ πρόθυμος, στὴ δευτέρῃ διόρθωσι, τὸ μετὰ τὶς λέξεις «δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ΠΩΣ ἀφαιρέθηκε! Κι' ἔτσι, κάνοντας τὸν δάσκαλο πιαστήκαμε ἔμεῖς πρῶτοι κακοποιούντες τὸ συνταχτικὸ. Τώρα πὼς καὶ γιατί, τὸ «ΠΩΣ» ἔπαθε ὀλικὴ ἐκθλιψὴ παραμένει μυστήριον!

Καλὰ, ὅμως, νὰ πάθουμε γιατί λησμονήσαμε, οἱ ἄφρονες, πὼς, «ὅποιος σκάφτει τὸ λάκκο τοῦ ἄλλου πέφτει αὐτὸς μέσα».

*

Σημεῖο παρήγορο.

Μὲ ὑπερηφάνεια τὰ «Εὐβοϊκὰ Γράμματα» γράφουν, σ' ἄλλη

στήλῃ, τὴν γιὰ δευτέρῃ φορὰ ἀπονομὴ ἐπαίνου, στὸν διαγωνισμὸ τῆς «Ἐνώσεως Ἑλλήνων Λογοτεχνῶν» στὴν Εὐβοέα διηγηματογράφου κ. Λούλα Γλυκοῦ —Ξυπολιά (τὴν ὁποῖαν κι' ἐγκάρδια συγκαίρουν) γιὰ τὰ ὑποβληθέντα σ' αὐτὸν διηγήματά της.

Μέσα στὴ σημερινὴ πνευματικὴ σαχάρα καὶ τὸν πνευματικὸ χειμῶνα, πού περνᾶμε, εἶναι σημεῖο παρήγορο, ἡ πνευματικὴ ὄρασι, πού ἡ διαλεχτὴ λογοτεχνίς τῆς Εὐβοίας μας παρουσιάζει.

*

Κατρακύλισμα.

Ἡ αὔξησι τῶν ταχικῶν τελεῶν ἐπὶ τῶν ἐφημερίδων καὶ τῶν περιοδικῶν εἶναι μιὰ πράξι, εἰς βάρος τοῦ Τύπου, γενικὰ, καὶ ἰδιαίτερα τοῦ ἐπαρχιακοῦ, πού ἀπεγνωσμένα παλεῦει γιὰ τὴ ὑπαρξὴ του.

Διαμαρτυρόμενοι γιὰ τοῦτο, παρακαλοῦμε τὸ ὑφυπουργεῖο Τύπου νὰ δεῖξει περισσότερον ἐνδιαφέρον, ἔστω καὶ γιὰ τὸν... τύπο, καὶ τὸν κ. Χέλμη νὰ πάψει αὐτὲς του τὶς φορομπιξίεις, γιατί αὐτὸ δὲν λέγεται οἰκονομικὴ πολιτικὴ ἀλλὰ ὑπερσιμπιστικὸ κατρακύλισμα τῆς πολὺ κακῆς ὥρας.

*

«Ὁ Νέος ἄνθρωπος»

Ἡ συγκέντρωσι, πού ἔγινε στὴν Αἴθουσα τοῦ «Κεντρικοῦ» τῆς Χαλκίδος στίς 14]12]47 ἀπὸ τὴν «Ἐνωσιν Γονέων Μαθητῶν Νεολαίας» μὲ ὀμιλητὲς τὸν κ. Καλλιθένη Μουστάκα, Πρόεδρο τῆς ἐνώσεως καὶ τὸν κ. Ν. Β. Βασιλείου, εἶναι μιὰ καλὴ ἀρχὴ γιὰ τὴν ἐξυγιάνωσι τῆς ἑλληνικῆς Νεολαίας πού τόσο κακόπαθε, τοὺς τελευταίους καιροὺς.

Στὴν ἔνωσι τούτῃ ὀφείλεται καθε ἐπαίνος γιὰ τὴν ὥρασι τῆς προσπάθειαι. Καὶ εἴμαστε βέβαιοι πὼς δὲν θὰ μείνει κανένας πατέρας Χαλκιδέος ἔξω ἀπὸ αὐτὴ τὴν ὀργάνωσι πού ἐπιδιώκει νὰ κάνει στέρεο θεμέλιον τῆς κοινωνίας, τὸν «Νέον Ἄνθρωπο»—τὸ παιδί,

Τὰ «Χρυσοφόρα Κοιτάσματα».

Τὰ «Εὐβοϊκὰ Γράμματα» σημειώνουν (καὶ συνιστοῦν) ἰδιαίτερα τὸ μὲ τὸν τίτλο «Χρυσοφόρα Κοιτάσματα εἰς τὴν Νότιον Εὐβοίαν»—ἄρθρο τοῦ διαλεχτοῦ Εὐβοέα, Μηχανικοῦ καὶ πρῶτον ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου τῶν Μεταλλείων τοῦ Καναδά, κ. Δ. Κ. Παλαιολόγου, πού δημοσιεύτηκε στὸ φύλλο τῆς 23-12-47 τῆς ἐγκρίτου Ἀθηναϊκῆς—«Καθημερινῆς».

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ**ΤΗΣ ΕΝΩΣ. ΕΛΛΗΝΩΝ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ**

Τὴν Κυριακὴ 7]12, καὶ ὥρα 11 π.μ., παρουσίαι τοῦ Διευθυντοῦ Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας κ. Μαντουῆ, τοῦ ἀγωνοθέτου κ. Ἀλ. Φιλαδελφέα καὶ πολλοῦ κόσμου τῶν γραμμάτων καὶ τῶν τεχνῶν, διαβάστηκε ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Ἐνώσεως Ἑλλήνων Λογοτεχνῶν, κ. Δημ. Καλογεροπούλου, ὡς εἰσηγητοῦ, ἡ ἔκθεσι τῆς κριτικῆς ἐπιτροπῆς τῶν προκηρυχθέντων κατὰ τὸ 1947, ὑπὸ τῆς «Ἐνώσεως Λογοτεχνῶν» διαγωνισμῶν.

Ὑπεβλήθησαν 26 ἔργα, 11 ποιητικὲς συλλογές, 10 συλλογές διηγημάτων κοινωνικοῦ περιεχομένου καὶ 5 λαογραφικοῦ.

Στὸν ποιητικὸ διαγωνισμὸ ἐβραβεύθηκα μὲ τὸ «Φιλαδέλφειο» ἔπαθλο ἡ συλλογὴ «Νάρκισσοι» τοῦ κ. Στάθη Ζαρκιά καὶ ἐπαινέθη ἡ συλλογὴ τοῦ κ. Κυρ. Κοψίνη «Πτήσεις στὰ σύννεφα». Ἀπὸ τὰ «Διηγήματα—Μυθιστορήματα» κοινωνικοῦ περιεχομένου ἐπαινέθησαν τὸ «Παντρεμένη μὲ δύο ἄντρες» τῆς κ. Ἑλλης Παγοροπούλου καὶ τὸ «Ἀγέρι πού σκοτώνει» τοῦ κ. Γ. Κούρτη. Ἀπὸ τὰ Διηγήματα λαογραφικοῦ περιεχομένου ἐπαινέθησαν ἡ «Ὑφάντρα» τῆς κ. Βούλας Γλυκοῦ—Ξυπολιά, οἱ «Χαρὲς καὶ λύπες» τοῦ κ. Δημ. Βαρτελάτου καὶ τὰ Ζακυνθικὰ ἠθογραφήματα «Τὸ νοῖκι» καὶ «Τὰ ρούχα τοῦ Νιδίου» τοῦ κ. Ἀντρέα Ζώντου.

ΔΙΑΒΑΤΑΡΙΚΑ**ΔΥΟ ΓΡΑΜΜΑΤΑ : ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ**

Νὰ καὶ τὸ δεύτερο :

Λιλή μου,

«...Ἦρθες καὶ γιόμισες τὸ σπῆτι μὲ φῶς καὶ μὲ χαρὰ! Φαίνεται πὼς στὴν Ἑλλάδα κατοικοῦν ἀκόμα θεοί!... Ἄς εἶσαι εὐλογημένη!... Τὰ λόγια τούτα τῆς Μπέσσου, τῆς κουριάδας μου, εἰπωμένα σὲ ἀπαισιτὴ νεοελληνικὴ γλῶσσα (εἶνε καθηγήτρια τῆς νεοελληνικῆς) μὲ συγκινήσανε μέχρι δακρῶν. Γίναμε καλῆτερα ἀπὸ ἀδελφές. Ἀγαπάει τὴν Ἑλλάδα πιὸ πολὺ κι' ἀπ' τὴν Ἀγγλία της...»

...Στὴν ἀρχὴ, τρόμαξα ἀπ' τὴν ἡσυχία πού βασιλεύει ἐδῶ, παντοῦ! Στὸς δρόμους, στὰ μαγαζιά, στίς συναθροίσεις. Τὸ πιὸ περίεργο, ὁ κόσμος ἐδῶ δὲν... τσακώνεται! κείνου πού μου κάνει ἐντύπωση, στὰ τράμ καὶ στ' αὐτοκίνητα μπαίνουν χωρὶς σπρωξιές καὶ καβγάδες, καὶ πάνε καθιστοί. Ποῦ στὸ Παγκράτι, πού κάθε πρωὶ γινόταν μάχη μὲ θύματα πολλὲς φορές γιὰ νὰ μπεις στὸ τράμ. Τὸ κακὸ εἶν' ἐδῶ πὼς τὶς ὀχτῶ φορές στίς δέκα βρέχει. Ὅσο συλλογιέμαι πὼς τούτῃ τὴ στιγμὴ πού ἔμεῖς μουσκεύουμε στὴ βροχῇ, σὺ θὰ ξεροψήνεσαι στὴ Γλυφάδα ἢ στὸ Καβούρι, μούρχειται τρέλλα!...

...Ὀλωνῶν οἱ προσπάθειες εἶναι νὰ μὲ κάνουν νὰ χαίρωμαι διαρκῶς, κι ὄλο καὶ πιὸ πολὺ. Θέλουν νὰ μοῦ δεῖξουν—θαρεῖς—τὶς ὀμορφίεις τοῦ Λονδίνου μονομιᾶς. Σὰ νὰ βιάζονται μὴ δὲ μᾶς πάρει ὁ καιρὸς... Καί, δὲ μ' ἀφίνουν μῆτε λεπτό νὰ ξεκουρασθῶ. Ἴσως νὰ τὸ κάνουνε ξεπίτηδες. Νὰ θέλουν νὰ μ' ἀποσποῦν ἀπ' τὰ νύχια τῆς Νοσταλγίας... Τὰ πεθερικά μου πιὰ, δὲν ξέρουν πὼς νὰ μὲ περιποιηθοῦν.. Δημιουργοῦν γιορτὲς γιὰ χάρη μου, στίς ὁποῖες μὲ παρουσιάζουνε μὲ περηφάνεια, ντυμένη μὲ πολυτίμες τουαλέτες. Ζῶ σὰν στ' ὄνειρο!...

...Ὅμως, ὦρες - ὦρες, μόνη μου στὴν κρεβατοκάμερά μου, ἀφίνουμαι στὴν ἀναπόλησι,

Σκεύουμαι τὸ φτωχόσπητό μου στὸ Παγκράτι. Ὁ μπαμπᾶς, ἡ Κική, ὁ Τάκης, ἐγὼ—ὄλοι νὰ σπάζουμε στὴ δουλειά, νὰ μαραινόμεσθε, νὰ χλωμιάζουμε καὶ νὰ μὴ χορταίνουμε τὸ ψωμάκι. Τώρα μείνανε μόνοι τους!..

Λιλή, πολλὲς φορές φοβᾶμαι γιὰ τὴν εὐτυχία πού μοῦδωσε ὁ Θεὸς κι ὁ Τόμμου. Κι εἶνε πολλές φορές, πάλι,—πὲς το γιὰ τρέλλα σὺ, μὰ ἐγὼ τὸ αἰσθάνομαι τόσο ἔντονα!... — πού λαχταρῶ τὴ μιζέρια ἐκείνη κοντὰ στοὺς δικούς μου. Ἐδῶ, παιδί μου, ὄλα εἶναι τόσο ἥρεμα κι ἀπαλά, σὰν ψεύτικα. Λείπει αὐτὴ ἡ ζωντάνια πού ξεχύνεται στοὺς δρόμους, στ' ἀπόκρυφα, στίς πλατεῖες, στὰ πάρκα τῆς Ἀθήνας μας! Ἄχ, Λιλή, θυμάμαι π' ἀνεβαίναμε στὸ Λυκαβηττὸ ἢ στὴν Ἀκρόπολι κι ἀτενίζαμε ὄλη τὴν ἔχτασι τῆς Ἀττικῆς μακρυὰ, ἴσαμε τὸ Μενίδι!.. Τὸ Μενίδι, ἔ; Ἀλλὰ, καὶ τί θᾶιταν ἡ Ἀθήνα δίχως τὸ Μενίδι της, δίχως τὴν Πλάκα της, τὰ Φάληρά της καὶ τὸ Λυκαβηττό της; Ὅ,τι ἡ Ἑλλάδα δίχως τὶς Θερμοπύλες, τὴ Σαλαμίνα, τὸ Μαραθῶνα καὶ τὴν Ἀκρόπολι της!... Πρέπει νὰ φύγει κανένας ἔξω ἀπ' τὴν Ἑλλάδα γιὰ νὰ σίσθανθεῖ τὴν ἀξία της. Εἶνε πολὺ περίεργη ἡ χώρα ἡ δική μας, Λιλή!... Οἱ ἄλλοι—οἱ ξένοι—τὴ βλέπουν ἀπὸ μακρυὰ γιομάτη Δόξα, Θυσίαι, Τιμὴ... Μὰ, ἐγὼ τὴ βλέπω γιομάτη Φῶς καὶ Μουσική;... Εἶν' ἀπ' τὴν ἀπόστασι; Δὲν πιστεύω γιατί αὐτὸ τ' ὀμολογοῦν κι ὄσοι ξένοι τὴν ἐπισκέπτονται.

Ἀπ' τὴ μέρα ποῦφυγα, μούλειψε ὁ οὐρανός της, ἡ ὀμορφιά τῆς νύχτας της, ὁ ἥλιος της, ἡ βουή της, ἡ ἀκαταστασία της, τὸ δειλινὸ της, τὸ πᾶν της!... Ὅλες τούτες οἱ ὀμορφίεις τῆς Λόντρας, τί ὑπέροχες θὰ φαντάζανε κάτω ἀπ' τὸ φῶς καὶ τὸ γαλάζιο τοῦ ἑλληνικοῦ οὐρανοῦ. Ἐδῶ εἶναι νεκρὲς - θαρεῖς - ἄνοστες!... Στὸ Μουσεῖο τοῦ Λούβρου, πόσο ἀντιαισιτικὰ εἶναι τοποθετημένα τὰ συντρίμια τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδας, οἱ καρποὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐγκλήματος... Νοιώθεις τὴ θλίψη πού βαραίνει τ' ἄψυχα κι' ἐνδοξα

μάρμαρα, καὶ ραγίζεται ἡ καρδιά σου!...

Πονῶ, πονῶ, πονῶ!... γιὰ τὸ χαμὸ ὄλων αὐτῶν π' ἄφισα αὐτοῦ κάτω στὴ χώρα τῶν Θεῶν καὶ τοῦ Ἥλιου, τῆς Χαρᾶς καὶ τῆς Μιζέριας! Πρέπει νᾶστε εὐτυχημένοι πού ζῆτε ἔστω καὶ φτωχὰ, μὰ, στὴν ἄγια Γῆς τῆς Ἑλλάδος μας. Τί νᾶνε αὐτὸ πού μᾶς δίνει ἔτσι ἀδιάσπαστα μὲ τὴ χώρα μας; Κι' ὄλοι οἱ ξένοι πού περνοῦν σὰν ἐπισκέπτες ἀπ' τὴν Ἑλλάδα, τὸ ἴδιο τὸ παθαίνουν. Θαρεῖς καὶ μιὰ Μάγισσα μεσαιωνικὴ διαφευντεύει τὴ γῆ μας, πού φτιάχνει κάποιο μαγικὸ ποιτὸ καὶ τὸ ρίχνει σ' ὄλες τὶς πηγές, σ' ὄλες τὶς βρύσες, σ' ὄλα τὰ ποτάμια καὶ τὰ πηγάδια, κι' ὄποιοι πιεῖ νερὸ στὴ χώρα μας μένει μαγεμένος μαζί της σ' ὄλη του τὴ ζωὴ!...

Σ' ὀρκίζομαι, πὼς ἡ μεγαλύτερη χαρὰ τῆς ζωῆς μου, θᾶνε ὄταν καταφέρουμε νᾶρθουμε σὰν προσκυνητὲς στὴν Ἀθήνα, καὶ θὰ γονατίσω, σὰν τὸν Ρενάν, στὸν Παρθενῶνα της!...

Μὲ φιλιὰ
Φανή

Μῆτε στὸ δεύτερο γράμμα κάνουμε δικὰ μας σχόλια! Ἄρκει ἡ ἀντιγραφή. Τόσο τὰ γερατεῖα, ὄσο καὶ τὰ νεῖανα, λαχταροῦν γιὰ Ἑλλάδα στὴν ἐξενιτιά. Δὲν πιστεύουμε νὰ βρεθεῖ ἄνθρωπος π' ἀγαπάει δυνατὸτερα τὴν Πατρίδα του... Ἴσως, γιατί τὴν Ἑλλάδα, τὴν ὀνομάσανε: «Πατρίδα τῶν Πατρίδων»!...

Φ - ΩΣ

Η "ΠΑΝΕΥΒΟΪΚΗ ΕΝΩΣΙΣ,"

Τὸ νέο Διοικητικὸ Συμβούλιον τῆς ἀνασυγκροτηθείσης «Πανευβοϊκῆς Ἐνώσεως Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν» καταρτίστηκε ὡς ἔξης: Κ. Μπαλογιάννης, Γυμνασιάρχης, πρόεδρος, Γ. Κ. Σκούρας, Δικηγόρος ἀντιπρόεδρος, Βοῦλα Ξυπολιά, γενικὸς γραμματεὺς, Ν. Γεωργούσης, Καθηγητὴς ταμίας καὶ Βελισσάριος, Κανατσέλλος, καὶ Νᾶνος μέλη.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

ΜΙΑ ΠΑΛΙΑ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΝΕΟΦΥΤΟΥ

Τοῦ κ. Γ. Ι. ΦΟΥΣΑΡΑ

(Συνέχεια ἀπ' τὸ προηγούμενο)

34.—Τοιαύτη δὲ ὑπῆρξεν ἡ παρά τῷ Ὑψηλάντῃ ὑπόληψις τοῦ αἰοδίου Εὐβοίας, ὥστε μέλλων νὰ διημερεύσῃ εἰς τι μέρος διατάττει τὸν γραμματέα του, ὅστις γράφων πρὸς αὐτὸν λέγει: «Προσταχθεὶς παρά τῆς Ὑψηλότητος τοῦ τῆ γράφω, ὅτι ἐπειδὴ μέλλει νὰ διημερεύσῃ ἐνταῦθα δύο καὶ τρεῖς ἡμέρας ἀκόμη, νὰ ὀρίσητε ἐνταῦθα, ἂν ἢμπορεῖτε, καὶ νὰ ὀμιλήσετε ἐκ στόματος περὶ ὄλων». Ἡ ἐπιτολὴ αὕτη, ἄνευ χρονολογίας, φέρει μόνον τὴν τοῦ γραμματέως τοῦ ὑπογραφήν: Ἰωάννης Βασιλειάδης Βυζάντιος.

35.—Ἀναχωρῶν δὲ ὁ πρίγκηψ ἀπὸ τὴν Πελοπόννησον τὴν 1 ὀβρίου 1822: «λυποῦμαι (λέγει γράφων, πρὸς αὐτὸν τὰ σχέδιά του) ὅμως ὅτι ἀναχωρῶ καὶ δὲν εὐρίσκομαι εἰς εὐκαιρίαν τοῦ νὰ ἀνταμωθῶ μετὰ τῆς Θεοφιλίας τῆς. Μολοντοῦτο δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θέλει εἶναι μαζί μου πάντοτε, ἔάν μοι γράφῃ συνεχῶς, ὅσον διὰ τὴν ὑγείαν τῆς, ὅσον καὶ δι' ὅσα ἄλλα ἐγκρίνη ἀναγκαῖα... Ὁ πατριώτης Δ. Ὑψηλάντης». Ἐξακολουθεῖ δὲ ἀδιαλείπτως νὰ ζητῆ βοήθειαν

διὰ τὴν πεφλημένην αὐτῷ πατρίδα καὶ γράφων πρὸς τὸν Πρίγκηπα, ἔλαβε τὴν ἀκόλουθον ἀπάντησιν. Ἰδοῦ ὁ τελευταῖος: «Ἡ ἐκ τῆς συσταθσομένης Συνελεύσεως εὐταξία, ἀναμφιβόλως παραδέχεται καὶ ἐκεῖνα τὰ τῆς Εὐρίπου». Καὶ ἡ Εὐρίπου αὕτη δηλαδὴ θέλει λάβει τὴν ἀπαιτούμενην διόρθωσιν καὶ ἀποκατάστασιν τῶν πραγμάτων τῆς ἀπὸ τὴν ποθητὴν αὕτην ἐθνικὴν δικαίαν Συνέλευσιν. Ὅθεν ἀνάγκη νὰ ὑπομείνετε ἐτι καιρὸν μερικόν εἰς τὴν νέαν μόνον Συνέλευσιν ἀφορῶντες. Δὲν ἀμφιβάλλωμεν ὅτι γνωρίζετε καλῶς τὴν γενικὴν ἀκαταστασίαν, καὶ διὰ τοῦτο χρεῖτα ὑπομονῆς καὶ καρτεροψυχίας.... Ἐπικαλεῖσθε

(λέγει παρακατιῶν) τὰς κατὰ τοσοῦτον καιρὸν ὑπομονήν σας καὶ παραβλέψατε ἐτι καὶ τὴν ὀλίγην αὕτην, ἡ ὁποία μόλις θὰ διαρκέσῃ εἰς ἡμέρας εἴκοσι[ν] καὶ τριάκοντα... Ὁ πατριώτης Δ. Ὑψηλάντης. Τῆ 22 Φεβρουαρίου 1822, ἐκ Τριπόλεως».

37.—Τοιαύτη δὲ ἦτον ἡ ἐν τοῖς πράγμασιν ἐπιρροή του, ὥστε ἠδύνατο νὰ ἐλευθερώσῃ καὶ ἄνθρωπον καταδικασμένον εἰς θάνατον. «Διὰ τὸν παππᾶ: Ἐπροχθὲς ἐγύριζεν ὁ Καπετάνιος νὰ τὸν κρεμάσῃ καὶ μετὰ μοῦ εἶχε εἰπωμένα δὲν τὸν ἄφησα. Τώρα λοιπὸν νὰ ξέρεις ὅπου θὰ τὸν κρεμάσω καὶ ἄς εἶναι πρὸς εἰδυσίαν σας καὶ ὑγιαίνετε. 1822, 8βρίου 29, Ἀθῆναι. Ἰωάννης Γ[κ]οῦρας» γράφει ὁ εἰρημένος Γ[κ]οῦρας εἰς νιν αὐτόγραφον ἐπιστολήντου.

38.—Πανιερώτατε Κύριε Νεόφυτε, Ἐλαβον τὸ γράμμα σου καὶ εἶδον τὰ ὅσα μοι σημειοῖς. Κακὴ τύχη ὅμως, ὅτι τὰ ἐδῶ στρατεύματα εἶναι ἀναγκαῖα διὰ νὰ μὴν ὑπάγωσι νὰ πιάσωσιν τὸν Ἀνηφορίτην τῆς Εὐρίπου.... Τὴν 30 Αὐγούστου 1822, ἐξ Ἀθηνῶν. Ὁ πατριώτης Δ. Ὑψηλάντης.

39.—Πανιερώτατε Ἀγίε Καρύστου. Ἀνέγνων τὴν ἀπὸ 22 τοῦ παρόντος ἐπιστολήν Της, καὶ εἶδον τὰ ὅσα μοι σημειοῖς. Χαίρω διὰ τὰς ἀγαθὰς ἀγγελίας, ὅπου ἔλαβον διὰ τοῦ γραμματοκομιστοῦ Της, ἀκούσας καὶ τὰ ὅσα μοι εἶχε διὰ τὴν ἐκεῖ κατεπεύγουσαν ἀνάγκην... (Καὶ ἐπὶ τέλους :) Ἡ Πανιερότης Σας ὅπως δύναται νὰ φυλάττῃ ἀσφαλῶς θέσεις τινὰς ἀναγκασιότατας διὰ νὰ ἐνεργήσῃ ἐυκολώτερον καὶ ταχύτερον.... Ὁ πατριώτης Δ. Ὑψηλάντης. Ἐξ Ἀθηνῶν, 24 Αὐγούστου 1822.

40.—Τὴν Πανιερότητα Της εὐλαβῶς προσκυνῶ. Μὲ τὴν πρέπουσαν εὐλάβειαν ἔλαβον τὸ πανιερὸν σας[γράμμα, ἡ ση-

μείωμα] τῶν 22 τρέχοντος καὶ εἶδον τὰ γραφόμενά σας. Ἀκολουθώντας τὴν γνώμην σας, τοὺς Κουμιάτας τοὺς ἀπόλυσα καὶ νὰ τοὺς συμβουλευσῆτε τὰ δέοντα. Ἐκ τοῦ Κάστρου Ἀθηνῶν, τῆ 22 Φεβρουαρίου 1822. Τέκνον σας Γιάννης Γκοῦρας.

41.—Τοσοῦτον δὲ ὑπὲρ τῆς πεφλημένης αὐτοῦ πατρίδος ἐνθέρμως ἀγωνιζομένου καὶ μέχρις αἵματος θυσιάζομένου καὶ ἐπαιτούντος βοήθειαν διὰ τὴν τελευταίαν ταύτην ἐκστρατεῖαν πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἐνδομύχου θλίψεως του, ἡ τότε Προσωρινὴ Διοίκησις, παραγνωρίσασα τὸν ἐνθουσιασμόν, τὸν ζῆλον, τὴν αὐταπάρνησιν καὶ τὸν ἀξιοπρεπὴ χαρακτῆρα τοῦ ἀνδρός, εἰς ἀδεσπότου δὲ φήμας στηριχθεῖσα, στέλλει πρὸς αὐτὸν [τὴν ἀκόλουθῃ] ἐπιπλητικὴν ἐπιστολήν:

42.—Προσωρινὴ Διοίκησις τῆς Ἑλλάδος. Μινιστέριον τῶν Ἐσωτερικῶν. Ἀριθ. 616 τοῦ πρωτ. Ἐν Ἀργεῖ Ἰουνίου ε. 18... Ὁ Μινιστρος τῶν Ἐσωτερικῶν, Πρὸς τὸν... Καρύστου. Ἡ σεβαστὴ Διοίκησις σκυθρωπάζει, μαθοῦσα ὅτι, καταλιποῦσα τὴν ἐπαρχίαν, ἐν ἡ ἐκλήθη, μετέβεις εἰς ἄλλην, χωρὶς νὰ προηγηθῆ μὴτε ἐκκλησιαστικῆ, μὴτε πολιτικῆ, ψήφος ὅπου νὰ δικαιωσῆ αὐτὴν τὴν μετάθεσιν. Μὴ ὄντος δὲ ἡμετέρας τὸ νὰ ἐξετάσωμεν κανονικῶς τὸ βῆρος τοῦ ἀτοπήματος, εἴμεθα μόνον εἰς χρέος, ὅσον τὸ καθ' ἡμᾶς, διὰ νὰ προλάβωμεν τὴν ἐνταῦθα πολιτικὴν βλάβην. Ὅθεν διὰ τοῦτο καὶ εὐσεβᾶτως ἀποφαινομαι πρὸς τὴν Αὐτῆς Πανιερότητα, ὅτι κατὰ τὴν ἐκδοθεῖσαν σεβαστὴν ἐπιστολήν ὑπ' ἀριθ. 1626, ἡ τοιαύτη μετάθεσις δὲν ἐφάνη ἀποδεκτῆ, μῆτε θέλει ἐπικυρωθῆ παρά τῆς Διοικήσεως, ὡς προνοούσης διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀδυνάτων καὶ [τῶν] ἐν μέσῳ τῶν ἐχθρῶν ἀγωνιζομένων ὁμογενῶν. Ὅθεν,

Ε Δ Λ Η Ν Ι Κ Η Η Π Ι Ο Ι Η Σ Η

ἽΟχι! Ραγιαδες τῶν

Βουλγάρων!

ἽΟχι Ραγιαδες τῶν Βουλγάρων!
Βουλγαροκτόνων γόνοι ἐμεῖς
Ποτέ, ποτέ δὲν θὰ μᾶς διώξουν
ἽΑπὸ τὸ δρόμο τῆς τιμῆς!

Τυφλὴ δὲ σέρνεται ἡ Γενιά μας
Σὲ ξένους δρόμους καὶ γκρεμνοὺς
ἽΑκέρια ὡς πέρα ἡ Λευτεριά μας
ἽΕλληνικὲς μεγάλες μέρες

Καὶ ἡ διχόνοια θὰ περάσῃ
Κι' ἀδερφοῦμοι ὅλοι μαζί
Θὰ πλάσωμε καινούργια πλάσι
Μέ περιφάνεια γιὰ νὰ ζῆ!

Σκίστε τις κόκκινες παντιέρες
Εἶναι σημάδια τῆς ντροπῆς!
ἽΕλληνικὲς μεγάλες μέρες
φτάνουν με λάμπεις ἀστραπῆς.

ἽΟχι ραγιαδες τῶν Βουλγάρων
Μεγάλη Ἑλλάδα καὶ τρανή!
Νὰ τὴν ἀσπάζωνται τ' ἀστέρια
Νὰ τὴν φιλοῦν οἱ οὐρανοί!

Γ. Θ. Κελεπούρης

Σημ. «Ε. Γ.»: Τὸ πάρα πάνω ποίημα ἐμελοποιήθη ἀπὸ τὸν διαλεχτὸ γνωστὸ μουσικοσυνθέτη κ. Τάκη Κοτσόπουλο, ἐτυπώθη δὲ σὲ ἰδιαιτερο καλλιτεχνικὸ μουσικὸ φυλλάδιο κι' ἐγίνε, ἔτσι, ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἐπικάιρα ἐθνικὰ ἐμβατήρια.

*

ΕΥΑ

Ε - Ἰσαι ἡ πρώτη, ποῦρθεσ - στὸν δικό μας τὸν πλανήτη.
Υ - στερα, βέβαια, ἀπὸ τὸν πρωτόπλαστον - ἐκεῖνο, τὸν ἀλήτη.
Α - δάμ! (ποῦ φριχτὰ κι' αὐτόνε) - [τὸν τυρράνησεσ κυρά μου!]

ἽΑντ. Ζῶντες

ἅμα τοῦ λαβεῖν τὸ παρόν, συνωδεύομενον καὶ με ἄλλο ἔγγραφο τοῦ Μινιστροῦ τῆς Ἐθρείας, θέλετε μεταβῆ τὸ συντομώτερον εἰς τὴν ἐπαρχίαν σας, κατὰ τὸ δίκαιον. ἽΑσπάζομαι πανευλαβῶς τὰς ἀγίας Αὐτῆς χεῖρας. Ὁ Μινιστρος τῶν Ἐσωτερικῶν Ἵωάννης Κωλέτης. Ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς Ἵωάννης Θεοτόκης.

(Συνεχίζεται)

32. Θέλει νὰ πεῖ τὸν Νεόφυτο.
33. Θέλει νὰ πεῖ τὴν Εὐβοία.

ἽΥπερβολές

ἽΟ Μουσουργός

ἽἩ ἀκοή μου, ὅταν δέχτηκε τὸν πρῶτο ἦχο τῆς φωνῆς μου ἦταν ὡς νὰ πῆρε ἐντὸς τῆς ὄλων τὸν παλμὸ τῆς ζωῆς μου.

ἽΑισθάνθηκα βαθεῖα τὸ ἄκουσμα τοῦ πρώτου τόνου τῆς κραυγῆς τοῦ πόνου τῶν στηθῶν μου ὅπως καὶ τὸν ψιθυριστὸ ἀναστεναγμὸ μου, ὅταν ἡ ψυχὴ μου ρέμβαζε θλιμένη.

ἽΠόσοι ἦχοι ἐντὸς μου καὶ ἐκτός μου.

ἽΕνας κραδασμός μέσα στὸ σῶμα, ἀπὸ τοὺς αἰθέρες ὡς πάνω ἐδῶ στὴ γῆ, ἕνας σεισμός ἀπὸ τὰ ἔγκατα, ὅπως κάποτε καὶ πότε βροντὲς πάνω στὸν οὐρανὸ πὺ φτάνουν καὶ βουίζουν κλιμακωτὰ ἀνάμεσα στὶς σειρὲς ἀπὸ τὰ βουνὰ καὶ κεραυνοὶ νὰ ἐπιτείνουν τὸ πανδαιμόνιο.

ἽΜὰ καὶ στὴ γαλήνη ἄκουγα τοὺς ἦχους τῶν μύθων. Τὰ Ὡσαννὰ τῶν Ἀγγέλων, τὰ ἀναφυλλητὰ τῆς ψυχῆς τῶν νεκρῶν τις ὕλακές τοῦ φρουροῦ στὸν ἼΑδη.

ἽΖούσα με τοὺς ἦχους. Κι, ἦταν χαρὰ μου ν' ἀκούω τοὺς ἀπαλώτερους καὶ δροσερώτερους, τὴ φλογέρα τοῦ τοσπάνη, τὴν κελαρυστὴ βρῦση, τὸν ἀγέρα μέσα στὰ φυλλάματα, τὸ ἐωθινὸ ἄσμα τῶν πουλιῶν καὶ τὰ μεσάνυχτα τοῦ καλοκαιριοῦ τὸν ἀνασασμὸ τῆς χλόης καὶ τῶν λουλουδιῶν. Καὶ τόλμησα.

ἽΠῆρα τὸ πεντάγραμμα καὶ πάνω του σκόρπισα στίξεις, ὡς σὲ χαρτί, ν' ἀπλῶνα γράμματα καὶ φράσεις. Εἶχε ἀρχίσει μέσα στὴν ψυχὴ μου ἡ σύνθεσις τῶν ἦχων πὺ εἶχα στὴ ζωὴ μου ἀκούσει.

ἽΚι' ἐβγαῖναν ἀπὸ τις γραμμὲς, πὺ ἔγραφα, οἱ νότες, ὡς τραγοῦδι τῆς δικῆς μου ψυχῆς.

ἽΣυμπύκνωνα τις ἐντυπώσεις καὶ τις ἀναμνήσεις τῶν ἀκουσμάτων σὲ συμφωνία.

ἽΕὐθὺς ἄκουγα κάτω ἀπὸ τὰ χεῖρα μου πὺ ἀράδιαζαν τὰ σημεῖα, τὰ βιολιά νὰ κελαιδοῦν, οἱ βιόλες νὰ στεγάξουν, οἱ ἄρπεες νὰ ὕμνουν, κι' οἱ αὐλοὶ νὰ ξεφωνοῦν ὡς ἄνθρωποι.

ἽΕτοῖ ἔγιναν μουσουργός.

ἽΚι' ὅμως, ὡ φρικτὴ ἀπελπισία τοῦ μεγάλου ὄνειρου μου, ποτέ δὲν ἄκουσα νὰ ξεπηθῆσι ἀπὸ τὰ ἔργα μου ἡ φωνὴ τῆς ἀλήθειας, τὸ κλάμα τῆς τραγωδίας τῶν ἀνθρώπων.

ἽΚαὶ μένω καὶ θὰ ἐξακολουθῶ νὰ μένω σκυφτὰ πάνω στὸ πεντάγραμμα ὡς πὺ, μελοποιώντας τ' ἀσύλληπτα, θὰ αἰσθανθῶ τὴν ὑπέρτατη ἡδονὴ νὰ δῶσω τὸ μεγαλύτερο τραγοῦδι ὅλων τῶν ἀνθρώπων καὶ ὅλων τῶν αἰῶνων.

Γιάννης Τρίκης

Εἰδύλιο.

ἽΑυγούστου δειλινὸ χρυσὸ λουσιμένο
[σὲ δροσιά,
ποῦ μᾶς τὴν ἔστειλε ἀπὸ πέρα ἡ
[ἀκροθαλασσία.
Κ' οἱ δύο μας στὴν κληματαριά ἀπὸ
[κάτω. Τὰ σταφύλια
ἀπὸ ψηλὰ ροδίζανε ὡς τάλικα τῆς
[χειλία.

Καὶ νὰ! στὴν κοντινὴ σκυιὰν ἀναρ-
[ριχίεται ἡ ἀγαπῶ,
γιὰ νὰ γεμίσει τὴν ποδιὰ με τὸ με-
[λένιο τῆς καρπῶ.
Καὶ φορτωμένη ὡς δὲ μπορεῖ νὰ κα-
[τεβῆ, σιμῶνω,
τὴν ἀγκαλιάζω κι' ἀλαφρὰ χάμου
[τὴν ἀπιθῶνω.

Μὲ τρόπο στέλνει τὴ μαμὰ στὴ βρῦ-
[ση γιὰ νερό
κι' ἀνοίγει ἐμπρὸς μου τὴν ποδιὰ με
[βλέμμα πονηρῶ.
Κι' ἀμπῶχνει με φιλιὰ στὸ στόμα
[μου τὰ μαυρὰ σῦκα,
ἔτσι πὺ νιώθω πὺ γλυκεῖα τὴ δρο-
[σερὴ τους γλύκα.

Μιχ. Γ. Πετρίδης

*

Στ' ἀθάνατο πνεῦμα

ἽΠνεῦμα ὑψηλό, πὺ μ' αἴωσες τὴ Φλό-
[γα Σου νὰ ἰδῶ,
ὄντας—κουρέλι!—σέβνομον στὴν ἀκρη
[τῆς Ἀβύσσου
ποῦ λένε: Ματαιότητα. Καὶ πέταξα μα-
[ζὶ σου,
ὡς τῆς Ἀλήθειας τὰ ὑψη, ἐκεῖ, στὸν
[Ἅγιο Σου Βωμό!...

ἽΜανέ, Θεκέλ, Φαρρὲς! ἽΕσὺ, με δά-
[χυλο πυρῶ,
χάραξες μέσ στ' ἀνάχτορα τοῦ Βασιλιά
[κι ἡ πνοή Σου
τὸν Ζαρατούστρα γέννησε. Μιά μόνο
[προσταγή Σου
τὴ Βαβυλῶνα κι Αἴγυπτο, θροῦλο ἐπλάσε
[τρανό.

ἽὉ Σολομῶντας ἔχτισε γιὰ Σένο Ναὸ
[λαμπρό
οἱ Πρῶγονοί μας πάλλευκουσ, πανῶρη-
[ουσ Παρθενῶνες
κι οἱ Μαθητὲς τοῦ Ναζωραίου Σὲ ὕμνη-
[σανε στοὺς Αἰῶνες.

ἽὍσοις μπορέσαν ἐφαλαν, ὕμνουσ, Πνεῦ-
[μα Ὑψηλό,
δειλά, στὰ πόδια Σου μπροστά, σὲ μένα
[πὺ ἀπομένει,
εὐχὴ νὰ ὑψῶ τὴ Σκέψη μου σ' Ἐσέ,
[τὴν πλανεμένη!...

ἽἈπ' τὰ «Χτεσινὰ Στόματα»

Φώτος Σκοτσόδης

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

Αντιγόνης Πετράκη: ΑΡΙΑΔΝΗ Πόντοι Αγάπης και θρύλοι της Ανατολής.

Η Δνίς Πετράκη μας δίνει, με τό πάρα πάνω έργο της, δεύτερο βιβλίο της, ύστερα από τὰ διηγήματά της: «Λεύτερες Ψυχές» που κυκλοφόρησαν τὸ 1945, κι' όπου τὸ θέμα τους εἶτανε παρμένο ἀπὸ τὴν κατοχή. Τὸ δράμα τῆς «Αριάδνης» ξετυλίγεται. (ποῦ ἄλλο;) σὴν λαγγυμένη Ανατολή, κι' ἕνα χρόνο πρὶν ἀπὸ τὸν Βαλκανικὸ πόλεμο τοῦ 1912.

Ἡ ὑπόθεση τῆς «Αριάδνης» εἶναι, σὲ περίληψη, τούτη: Σὲ μιὰ ἐποχή, πού τὸ θρησκευτικὸ αἴσθημα στὸν ἀλύτρωτο ἑλληνισμό, εἶτανε πολὺ βαθεῖα ριζωμένο, μέσα στὸ «εἶναι» του μιὰ ξεχωριστὴ ἑλληνοπούλα δίνει τὴ καρδιά της σ' ἕνα εὐγενικὸ τουρκόπουλο, ποῦχε σπουδάσει σὴν Εὐρώπῃ γιατρός και, πού σὴν πρώτη συνάντησή του με τὴν Αριάδνη ἔχασε κυριολεχτικὰ τὰ μυαλά του.

Θέλουν και οἱ δύο νὰ παντρευτοῦν, γιατί ἀλληλολατρεύονται, πώς, ὅμως, πού τοὺς χωρίζει ἡ θρησκεία;

Ἡ μάνα κι' ὁ ἀδελφός τῆς Αριάδνης, δὲν θέλουν οὔτε νὰ ἴδου οὔτε ν' ἀκούσουν γιὰ γαμπρὸ ἕναν τουρκο, και ὁ πατέρας τοῦ Ζαντέ, (αὐτὸ εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ ἔρωτευμένου τουρκόπουλου) πλούσιος Μπέης, λατρεύει τὸ γυιό του και θέλει μ' εὐχαρίστηση νὰ κάνει νύμφη του τὴν Ρωμιά, με τὴ διαφορά, ὅμως, πὼς αὐτὴ θὰ πρέπει ν' ἀλλάξει τὴ πίστι της κι' ὄχι τὸ δικό του τὸ παιδί.

Ὁ ἔρωτας τῆς Αριάδνης και τοῦ Ζαντέ φουντώνει. Οἱ συγγενεῖς τῆς πρώτης βιάζονται νὰ παντρέψουν τὸ κορίτσι τους και τάρραβωνιάζουν μ' ἕναν πολὺ εὐκατάστατο συμπατριώτη τους, πού σὴν ἡλικία διαφέρει 16 χρόνια ἀπὸ τὴ πανέμορφη κόρη τους.

Μιὰ μέρα οἱ ἔρωτευμένοι κλέβονται. Καί ἡ Αριάδνη κάνει τὸν γάμο της με τὸν Ζαντέ και δέχεται τὴν ὀθωμανικὴ θρησκεία,

χωρὶς ν' ἀποβάλλει ἀπὸ μέσα της τὴ χριστιανὴν ἑλληνίδα. Στὸ σπῆτι τοῦ πεθεροῦ της βρίσκει στοργὴ και περιποίησι και ὁ ἀγαπημένος της ἀρνιέται νὰ πάρει κι' ἄλλη γυναίκα, κατὰ τὸ τότε τουρκικὸ ἔθιμο.

Οἱ δικὸι της ἐξοργίζονται γιὰ τὴν ἀλλαξοπιστία της και τὴν κυνηγοῦν. Ἀργότερα προσπαθεῖ νὰ συμφιλιωθεῖ με τὴ Μητέρα της, πού πάντα τὴν λατρεύει, μα κι' αὐτὴ τῆς κλεί τὴν πόρτα κατὰμουτρα και λέει πὼς δὲν ἔχει πιά κόρη. Ἔτσι ἡ σκλάβια τῆς ἀγάπης ζεῖ μέσα σὴν χλιδὴ δυστυχισμένη. Πεθαίνει ἀπὸ τὴν πίκρα της ἡ μάνα της, σὲ λίγο και ὁ τουρκο πεθερός της, πού ἀληθινὰ τὴ λατρεῖ. Γίνεται και ὁ πόλεμος και ὁ ἀγαπημένος Ζαντέ πάει στρατιώτης. Προσεύχεται νύχτα και μέρα γιὰ τὸν χριστιανὸν τὴ νίκη μὰ και γιὰ τὸ γρήγορο γυρισμὸ τ' ἀγαπημένου της, πού τῆς γράφει γράμματα αἰώνιας λατρείας και ἀγάπης.

Στὸ σπῆτι τοῦ πεθεροῦ της μένει πιά μόνο μ' ἕναν ἀγρικό ἀδελφὸ τοῦ Ζαντέ, πού μιὰ μέρα τὴν πιάνει νὰ προσεύχεται μπροστὰ σὲ μιὰ εἰκονίτσα τῆς Παναγίας, γιὰ τὴ νίκη τῶν χριστιανῶν και τὴ πετὰει κλωτσιές ὀξω ἀπὸ τὸ σπῆτι.

Ἐρημη τώρα και κατὰμονη γυρίζει στοὺς δρόμους κουρέλι. Τρέμει μὴ μάθει πὼς ὁ καλός της σκοτώθηκε σὸ πόλεμο και χάνει τὰ συλοϊκά της.

Ἀπελπισμένη και καταφρονεμένη ἀπὸ παντοῦ, χάνεται γύρω στὰ παλιὰ της λιμέρια, χωρὶς παρηγορία και οἴκτο ἀπὸ κανένα. Χάνει ἀπὸ κοντὰ της ἐκεῖνον, γιὰ τὸν ὁποῖον σκότωσε και τὴ μάνα της. Γιὰ τοὺς ρωμηοὺς εἶναι μιὰ τουρκάλα πιά, και γιὰ τοὺς περισσότερους τουρκοὺς μιὰ πού ἄλλαξε τὴ πίστι της σὲ φέμματα, μάλιστα, γιὰ νὰ κερδίσει πρόσκαιρα πράματα.

Σ' αὐτὸ τὸ κατάντημα, πού ἔφτασε δὲν ἀπομένει τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὴν ἐξιλέωση.

Σὲ λίγες μέρες, ὕστερα ἀπὸ

τὴν ἡμέρα, πού εἶχε χαθεῖ ἀπὸ τὰ μάτια ὄλων, ὁ Μάστρο-Ντούνις εὔρισκε τὸ πτώμα τῆς πολύπαθης Αριάδνης σ' ἑνὸς γιολοῦ τὴν ἀμμουδιά.

**

Αὐτὸς ὁ μῦθος τῆς ὑποθέσεως τοῦ καινούργιου ἔργου τῆς δ. Πετράκη ἴσως νὰ μὴ στέκει σὴν μέρα. Γιὰ τὴν ἐποχή, ὅμως, σὴν ὁποῖαν ἀναφέρεται, εἶναι πολὺ πιθανός.

Ἀνεξάρτητα, ὅμως, ἀπὸ τὸν μῦθο και τὴν πλοκή του, τὸ δραματικὸ τοῦτο μυθιστορηματικὸ εἶναι καλὸ γραμμένο και διαβάζεται μ' εὐχαρίστηση κι' ἐνδιαφέρον.

Και δὲν ξέρουμε τί ἄλλο ἀπὸ τοῦτο, θὰ μπορούσε, κατ' ἀρχὴ (ἴσως και κατὰ τέλος) νὰ ποθήσει κάθε νέος συγγραφέας.

Ἀντρέας Ζώντος

*

Καινούργια Βιβλία

Κωσταντίνου Σολδάτου: Η ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΕΡΚΥΡΑΣ, Ἀθήναι 1947.

*

Τ' ὄνειρο ἀλήθεψε

Τρομαγμένος ἀπὸ τὸ ἐφιαλτικὸ ὄνειρό του, ἀνοῖξε τὰ μάτια κι' ἀγκάλιασε τὴ Χριστίνα του, τὴ λατρευτὴ του Χριστίνα, πού ἀπὸ μόλις ἕνα χρόνο τὴν εἶχε κάμει σύντροφο τῆς ζωῆς του, και, σὰν νὰ μὴν πιστεῖ σ' αὐτὰ τὰ μάτια, τὴν κούνησε πού κοιμόταν σὸ πλευρό του, τῆς μίλησε, τῆς μίλησε και πάλι μὰ κείνη δὲν κινήθηκε, δὲν μίλησε. Τῆς πῆρε τὸ χέρι και τὸ χέρι ἦταν ἀκίνητο, ψυχρό!

Ἡ Χριστίνα του εἶχε πάθει συγκοπὴ τὴ νύχτα ἔκείνη.

Εἶχε πεθάνει!

Ποτὲ τόσο γρήγορα δὲν εἶχε ἀληθεῖσαι ὄνειρο, σὰν αὐτὸ!

Ζάκυνθος.

Λαχίζης

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΑΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

— Η ΚΡΙΤΙΚΗ ἐπιτροπὴ τοῦ «Καλοκαιρινεῖου» διαγωνισμοῦ ἀποτελούμενη ἀπὸ τοὺς κ.κ. Ἴππ. Καραβία, Γρηγ. Ξενοπούλο και Ἀχ. Κύρου ἔδωσε τὰ ἐξῆς βραβεῖα: Δρχ. 500.000 σὴν κ. Μαρ. Δαβαρούκα γιὰ τὸ ἔργο της «Κάτω ἀπὸ τὸν Παρθενῶνα» δρχ. 300.000 σὸν κ. Ἰω. Μουρέλλον γιὰ τὸ ἔργο του «Ματωμένο ἀλεξίπτωτο» δρχ. 200.000 σὸν κ. Ν. Μαρσέλλον γιὰ τὸ ἔργο του «Ζήτω ἡ Πατρίς» και ἐπαίνους εἰς τοὺς κ.κ. Ἐλ. Ξανθόν, Κ. Ἀρκάδη και Θ. Κάπετζώνη.

— ΣΤΙΣ 30]11 γίνηκε σὸν Δημοτικὸ Θέατρο τοῦ Πειραιῶς τὸ φιλολογικὸ μνημόσυνο τοῦ Π. Νιρβάνου, με τὴν εὐκαιρία τῆς

Ταξίδια

Τὰ καράβια και τὰ τραῖνα, πού ἀναχωροῦν πάντα ἐπιστρέφουν.

Ἄν φεύγουν μὲσ' σὴν νύχτα παραδίνοντας σὸ ὕγρὸ σκοτάδι τὸ τελευταῖο τους φῶς, ἐγκαταλείπουν κάποιες ἀγαπημένες ἀναμονές.

Και πέρνουν μαζί τους τίς γλυκερές νοσταλγίες.

Ποῖος εἶπε πὼς ὑπάρχει τάχα χωρισμός;

Ἄφοῦ ὄλα τὰ ταξίδια τῆς γῆς ἔχουν γυρισμό.

ἔχουν γυρισμό, γιατί δὲν ἐκμηδενίζεται ὁ τόπος ἀπ' τὸ αἶσθημα. Γιατί ἡ καρδιά σκεπάζει τὸν χρόνο. Γιατί σὸν ἀπέρητο ἀναγκασμὸ τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς δὲν ὑπάρχει μέτρο και ἀπόσταση.

Διάρκεια και ἔνταση ὑπάρχει. Αἰωνιότητα.

Λ. Πορτοκάλου

*

Τῆς ψυχῆς μας Μονόλογος

Ἐπάρχουν στιγμές, συναισθήματα πού δὲν ἐκφράζονται.

Ἄν κάναμε ἀπόπειρα ἐξωτερικεύσεως θὰ τὰ κακοποιήσαμε. Γιατί αὐτὰ ζοῦνται χωρὶς νὰ λέγονται μὰ και γιατί ἡ ἐκφρασὴ τους γεμάτη και δυσκολία και ἀδελιότητα και δισταγμὸ θὰ καταστρέψει τὴν ὁμορφιά τους. Ὄταν μπορέσαμε ἀνετα και ἐλεύθερα νὰ τὰ ἐκφρασθοῦμε δὲν ὑπάρχουν πιά, εἶναι παρελθόν, ἔστω ἄμεσο. Γύρω ἀπ' αὐτὰ μονάχα ἕνας ψίθυρος μακρυνός και ἀόριστος μπορεῖ νὰ ἀκούγεται. Εἶναι τῆς ψυχῆς μας μονόλογος.

Κ. Καλλιὰς

συμπληρώσεως 10 χρόνων ἀπὸ τοῦ θανάτου του. Σχετικὴ εἰσήγηση ἔκανε ὁ Δήμαρχος τῆς πόλεως και οἱ κ.κ. Σπ. Μελάς και Στρ. Μυριβήλης μίλησαν γιὰ τὴν πολὺπλευρὴ φιλολογικὴ δράση τοῦ ἀξέχαστου Ἀκαδημαϊκοῦ.

— ΣΤΙΣ 2]12 ἔγιναν τὰ ἐγκαίνια τῆς αἴθουσας τῆς «Ἐταιρίας Ἑλλήνων Λογοτεχνῶν» σὴν «Στέγη Γραμμάτων και Τεχνῶν» σὴν συγκέντρωση, πού ἔγινε και πρὸς τιμὴ τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ κ. Γρ. Ξενοπούλου, μίλησεν ὁ πρόεδρος τῆς ἑταιρίας κ. Ἄγ. Σικελιανός και ὁ καλλιτέχνης κ. Καραβίας ἐδιάβασεν ἕνα ὠραῖο διήγημα τοῦ τιμωμένου Ἀκαδημαϊκοῦ.

— ΣΤΙΣ 3]12 ἡ «Ἐνωσις ἑλλήνων Λογοτεχνῶν» ἔκανε τὴν πρώτη κατὰ Τετάρτη διάλεξή της σὴν «Στέγη Γραμμάτων και Τεχνῶν» με ὁμιλητὴ τὸν κ. Ἄλ. Φιλαδελφέα και θέμα «Ὁ φιλέλλην ἱστορικὸς Ἰω. Πετρώφ». — Ἡ ΕΘΝΙΚΗ Ἐταιρία ἑλλήνων Λογοτεχνῶν τῆς Ἑλλάδος ἔδωσε σὴν 4]12 σὴν «Στέγη Γραμμάτων και Τεχνῶν» τὴν τετάρτη διάλεξή της με ὁμιλητὴ τὸν κ. Φ. Μιχαλόπουλο και θέμα: «Ἐθνικὸ Βάρδοι τῆς Βορείου Ἑλλάδος».

— ΣΤΗ ΣΕΙΡΑ τῶν διαλέξεων τῆς «Ἐνώσεως Ἑλλήνων Λογοτεχνῶν» σὴν «Στέγη Γραμμάτων και Τεχνῶν» τὴν Τετάρτη 10]12 ὁ κ. Ἀντώνιος Μάτεσις ὁμίλησεν ἐνώπιον διαλεχτοῦ και πυκνοῦ ἀκροατηρίου περὶ τοῦ Ζακυνθινοῦ ποιητῆ Στεφάνου Μαρτζῶτη.

— ΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗ 11]12 6]12 μ.μ. ἡ γνωστὴ καλλιτέχνης τοῦ δράματος και λογοτέχνης κ. Τασία Ἀδάμ ἔδωσε σὴν αἴθουσα «ὠφελίμων Βιβλίων» μιὰ καλλιτεχνικὴ βραδυὰ με πρόγραμμα τὸ Δημοτικὸ τραγοῦδι — ὁμιλία κι' ἀπαγγελία.

— ΤΗΝ ΙΔΙΑ ὨΡΑ σὸν «Παρνασσὸ» ἔγινε φιλολογικὸ μνημόσυνο (με τὴν εὐκαιρία τῆς συμπληρώσεως 10 χρόνων ἀπὸ τοῦ θανάτου του) τοῦ Γιάννη

Συκουτρῆ με ὁμιλητὴς τοὺς κ.κ. Π. Κανελλόπουλο και Ἰω. Θεοδωρακόπουλο.

— ΣΤΗ ΣΕΙΡΑ τῶν διαλέξεων τῆς «Ἐνώσεως Λογοτεχνῶν» σὴν «Στέγη Γραμμάτων και Τεχνῶν» μίλησε σὴν 16]12 ὁ κ. Ε. Εὐστρατιάδης με θέμα ἡ «Μοῖρα τῆς Ἀγάπης».

— Η κ. ΜΑΡΙΑ Π. ΡΑΛΛΗ μίλησε σὸν «Παρνασσὸ» σὴν 18]12 ἐκ μέρους τῆς «Ἐθνικῆς Ἐταιρίας Ἑλλήνων Λογοτεχνῶν» με θέμα «Σάν Φρατσίσκο».

— Η «ΕΛΛΗΝΙΚΗ Μέρμηνα», τὸ πατριωτικώτατο τοῦτο σωματεῖο, ἔδωσε σὴν 20]12 σὸν «Παρνασσὸ» τὴ δεύτερη διάλεξή του με ὁμιλητὴ τὸν Ἀκαδημαϊκὸ κ. Σπύρο Μελά και θέμα: «Τὸ χρέος μας εἰς τὴν παροῦσιν ὥραν».

— Στὴν αἴθουσα τῆς «Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας» ἀνοῖξε σὴν 20]12 ἡ ἔκθεση τοῦ ἑλληνικοῦ βιβλίου.

— ΣΤΗ «ΣΤΕΓΗ Γραμμάτων και Τεχνῶν» ἔγινε σὴν 23]12 ἡ δ' λογοτεχνικὴ συγκέντρωση τῆς «Ἐταιρίας Ἑλλήνων Λογοτεχνῶν».

— Τὸ βράδυ τῆς πρώτης Παρασκευῆς τοῦ καινούργιου χρόνου 1948 ἡ «Ἐνωσις ἑλλήνων Λογοτεχνῶν» σὴν ταχτικὴ της συγκέντρωση σὲ «Ἐλευσίνα» πού συνεκεντρώθη ὅτι ὠραῖο και διαλεχτὸ σὲ πνεῦμα κι' ὁμορφιά ἔκοψε τὴν Βασιλόπηττά της.

Μετὰ τὸν σχετικὸν χαιρετισμὸ τοῦ Προέδρου τῆς κ. Δημ. Καλογεροπούλου και τῆς παρ' αὐτοῦ διανομῆς πολυτίμων σπαρταριστῶν... μπουναμάδων σὲ μέλη τῆς Ἐνώσεως και τοὺς προσκεκλημένους της, ἀπηγγέθησαν διάφορα πατριωτικὰ και ἄλλα τραγοῦδια. Καί ἡ ὠραία γιορτὴ κλείστηκε με μελωδικὰ τραγοῦδια ἀπὸ τίς ἀσύγκριτες σὲ τέχνη και φωνὴ θελκτικῆς κυρίως Τσοῦκα και Σκάλη και τὸν ὑπέροχο κ. Ι. Μπαλῆ.

ΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

“ΕΥΒΟΪΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ,”Υπ/νος Δ/τής : **Αντρέας Ζώντος**
Κατοικία : Φαβιέρου 7 - ΑθήναιΥπ/νος τυπ/ου : **Κ. Παναγιωτίδης**
Κατοικία : Ὁρφέως 10 - Ν. Σμύρνη

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Τὸν χρόνο δρ. 10.000 τὴν ἔξαμη-
νία δραχ. 5.000.Γιὰ τὶς τράπεζες, ὀργανισμοὺς
κλπ. ἡ συνδρομὴ εἶναι διπλή.

Οἱ διαφημίσεις κατὰ συμφωνία.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

Εὐβοίας : **Καλλιστ. Μουστάκας**Βόλου : **Δευτ. Πορτοκάλογλου**Πύργου Ἡλείας : **Τάκης Δόξας****Τὸ Ε΄ Ἴόνιον Συμπόσιον**Υπὸ τὴν προεδρία τοῦ καθηγη-
τοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ.
Σπ. Μαρινάτου συνήλθεν τὸ Σάβ-
βατο 17/1 ὥραν 7 μ.μ. τὸ Ε΄ Ἴόνιο
Συμπόσιον στὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πατη-
σίων 10 Κέντρο «Χαραυγῆ».Κατ' αὐτὸ ὁ Ζακύνθιος Δικηγόρος
καὶ λόγιος κ. Ἀντώνιος Μάτεσις
καὶ οἱ κ.κ. Γ. Ζώρας Καθηγητὴς τοῦ
Πανεπιστημίου καὶ Γ. Κουρμούλης
Υφηγητὴς, ὠμίλησαν γιὰ τὴν «Ποι-
ητικὴ μορφὴ καὶ γλῶσσα τοῦ Κά-
βου» καὶ ὁ Λόγιος κ. Διον. Ρώμας
γιὰ τὰ «Ζακυνθινὰ παρατσούκλια».

*

Τὰ «Εὐβοϊκὰ Γράμματα»Φύλλα τῶν «Εὐβοϊκῶν Γραμμά-
των» πωλοῦνται στὰ κεντρικὰ βι-
βλιοπωλεῖα Ἀθηνῶν : **Καλλάρου**
Σταδίου 38 -- **Βιβλιοχαρτεμπορικὴ**
Σταδίου 51 -- Στὴ Χαλκίδα, στὸ πρα-
κτορεῖον Ἐφημερίδων **Σιαμέλα**, ὁδὸς
Ἀβάντων καὶ στὸ Βόλο στὸ Βιβλι-
οπωλεῖο **Ἀγνή. Καλοκαιρινού** Ἔρ-
μοῦ 152.**Ἀλληλογραφία**Κον Α. Πορτοκάλογλου, Βό-
λον. Ἐλήφθησαν ὅλα καὶ Σὰς εὐχα-
ριστοῦμεν.Κον Π. Παπαϊάννου, Ἐνταῦθα.
Σὰς εὐχαριστοῦμεν θερμὰ γιὰ τὰ ἐγ-
κάρδια λόγια Σας. Κάνουμε ὅτι μπο-
ροῦμε.**ΒΙΒΛΙΑ - ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ - ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ**Ἐλάβαμε : «**Κυπριακὰ Γράμματα**»
τεύχη 147-148. Ξεχωρίζουμε τὴν δια-
μαρτυρία τοῦ διευθυντοῦ τῶν κ. Κ.
Προυσῆ, γιὰ τὴν ἀδιαφορία τῶν
Κυπρίων πρὸς τὸ περιοδικὸ τοῦτο—
ἀδιαφορία τέτοια, ποὺ νὰ μὴ δύνα-
ται νὰ γνωρίζει ἐὰν θὰ μπορέσει νὰ
συνεχίσει τὴν ἐκδόσή του καὶ κατὰ
τὸ 1948.«**Βωμός**». Τεύχος 6 - Δίβριος 1947.
Διευθυντὴς ὁ διαλεχτὸς πύργιος λο-
γοτέχνης κ. Τάκης Δόξας.«**Διάπλαισις τῶν Παιδῶν**». Μὲ δι-
ευθυντὴ πάντα τὸν Ἀκαδημαϊκὸ κ.
Γρηγ. Ξενοπούλου, μὲ καλλιτεχνικὴ
εἰκονογράφηση καὶ ποικίλη ὕλη.«**Ποιητικὴ Τέχνη**». Ἐνα ἀξιόλογο
περιοδικὸ ποὺ ἔλειπε ἀπ' τὸν τόπο
μας.«**Ἑπτανησιακὰ φύλλα**» Ζακύνθου.
Γραμμένα δλόκληρα ἀπὸ τὸν διευ-
θυντὴ τους κ. Ντίνο Κονόμο.Ἐλάβαμε ἀκόμα τὰ περιοδικά :
«**Ἠχώ τοῦ Ἴονίου**» «**Φωνὴ τῶν**
Συνῆμων» «**Συνεταιριστικὸν Δελ-
τίον**» (τεύχος 24ο μὲ τὸ ὅποιο καὶ
παίρνει στὸν τρίτο ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς
του χρόνον).«**Οἰκονομικὸν Ἐρευνητὴν**» «**Βιο-
μηχανικὴν Ἐπιθεώρησιν Σκῦρον**»
τεύχος 4ον μὲ πλοῦτον ὕλης καὶ
σχετικὰ μὲ τὸ τοπικὸ Συνέδριον τῆς
νήσου καὶ τὶς ἐφημερίδες : «**Λαϊκὴ**
Φωνὴ» καὶ «**Νειάτα**» Χαλκίδος,
«**Πανευβοϊκὸν Μέλλον**», «**Εὐβοϊκὸν**
Κήρυκα», «**Εὐβοϊκὰ Νέα**» «**Μεσση-
νία**», «**Ἠχώ τῆς Μεσσηνίας**», «**Ἀνα-
γέννησιν**» Ζακύνθου «**Ἡπειρωτικὸν**
Μέλλον», «**Φωνὴ τῆς Γορτυνίας**»,
«**Ἀγγὴ**» Πύργου, «**Ἐφημερίδα τῶν**
Ἰθακησίων» κ.ἄ.**ΔΗΜ. ΚΟΦΦΑΣ**ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ
ΨΥΧΙΑΤΡΟΣΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΝΕΥΡΟΛΟΓΙΚΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ
ΛΑΪΚΟΥ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ

ΔΕΧΕΤΑΙ 3 - 8 Μ. Μ.

ΣΚΟΥΦΑ 59 - ΑΘΗΝΑΙ

ΕΥΒΟΕΙΣ!!Υποστηρίξτε μὲ φανατισμὸ
τὸ μοναδικὸ σας περιοδικὸ**“ΕΥΒΟΪΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ,”**Ὅσοι καθυστερεῖτε τὶς συνδρο-
μὲς σας στεῖλτε τῆς.Ἡ ἔγκαιρος καταβολὴ τῶν συν-
δρομῶν σας εἶναι ὁ μόνος τρόπος
τῆς διατηρήσεως τῆς ἐκδόσεως
τοῦ Περιοδικοῦ.

Τὴν ΔΕΥΤΕΡΑΝ

9 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Κυκλοφορεῖ

ἡ Μεγάλη

ἐβδομαδιαία

ἐφημερίς

Ἡ ΕΘΝΙΚΗ**ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΑΓΡΟΤΩΝ**Ἐπίσημον δημοσιογραφικὸν
ὄργανον τῆςΠανελληνίου Συνομοσπον-
δίας Ἐνώσεων Γεωργικῶν
Συνεταιρισμῶν.**ΑΓΡΟΤΕΣ** ὅλης τῆς Ἑλ-
λάδος! ὑποστηρίξτε μὲ
φανατισμὸν καὶ πίστιν τὴν
μοναδικὴ σας ἐφημερίδα

ΤΗΝ

ΕΘΝΙΚΗΝ**ΦΩΝΗΝ ΤΩΝ ΑΓΡΟΤΩΝ**

πεὺ θὰ κυκλοφορήσῃ

Τὴν ΔΕΥΤΕΡΑΝ

9 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ